

Slavné případy interpolu

V. P. Borovička

Slavné případy Interpolu

PRAHA 2009

V. P. Borovička: Slavné případy Interpolu

Vydání druhé.

Copyright © 1993, 2009 V. P. Borovička, dědicové

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2009 jako svou 1404. publikaci

Přebal a vazba © 2009 Ricardo a Baronet

Ilustrace na přebalu © 2009 Richard Carrasco

Odpovědný redaktor Josef Frajs

Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-180-5

BARONET

Praha 2008

V. P. Borovička

Slavné případy Interpolu

Obsah

Případ chladnokrevného vraha (Španělsko)	9
Případ bláznivě zamilovaného (Austrálie)	35
Případ naivních stopařek (USA)	49
Případ mrtvé v japonském kimonu (Austrálie)	61
Případ nebezpečného prince (Filipíny)	76
Případ záhadného doktora Prauna (Německo)	88
Případ jedovaté černé vdovy (USA)	153
Případ modlící se mrtvolky (Bolívie)	168
Případ hloupého nápadníka (Norsko)	181
Případ carova nejslavnějšího vnuka (Francie)	193
Případ krásných hyen (Thajsko)	207
Případ holčičky a hrbáče (USA)	220
Případ drzého frajera (Francie)	232
Případ nešikovných amatérů (Španělsko)	242
Případ vášní zpitomělého Monchita (Španělsko)	257
Případ povedeného námořníka (Maroko)	266
Případ Finky de los Angeles (Mexiko)	282
Případ Tintorettova koberečku (Řecko)	307
Případ malíře andělíčků (USA)	320
Životopis Interpolu	333

Případ chladnokrevného vraha

„Je to v devatenáctce,“ řekl inspektor José Hurtado.

„Já už to vidím,“ odpověděl řidič policejního vozu a vypnul houkačku. „Hejno bab jak na jarmarku,“ přidal ještě. „A co že tam má bejt?“

„Vražda.“

„Počkejte, pane inspektore, toho klenotníka? Támhle to je přece to veliký klenotnictví!“

Ta madridská ulice se jmenuje Calle Sainz de Barranda. Není dlouhá, je to spíš taková lepší třída mezi ulicemi Calle de Fernán Gonzales a Calle de Narváez. Klenotnictví Jusfer má firmu v pozlaceném rámu, vždycky vyleštěné výlohy se šperky, prudce osvětlenými bodovými reflektory. Černý samet, zlato, smaragdy a brilianty. Teď má obchod, který rovněž nakupuje a prodává cenné starožitnosti, stažené rolety. Výkladní skříně jsou slepé, nádherné dubové dveře s každý den leštěnou mosaznou klikou a zvonkovou hrou vítající zákazníky, jsou zakryté těžkou ocelovou roletou.

Je pondělí 21. července 1958, snad dvacet minut po poledni, horko jak se na tuto roční dobu sluší a patří. Na chodníku postává aspoň třicet ale možná i padesát zvědavců. Některé sousedky si dokonce přinesly skládací stoličky a deštníky proti slunci.

„Tak kde to je?“ zeptal se inspektor strážníka, který se při příjezdu policejního vozu postavil do pozoru.

„Musíme zadním vchodem.“

Mrtvý ležel před nedobytnou pokladnou. Hodně krve. A někdo do louží šlapal a pak je posypal pilinami, snad

aby krev netekla pod dveřmi na chodbu a neupozornila zbytečně brzy na bestiální vraždu.

„Jak se jmenuje?“ zeptal se inspektor.

„Félix Robledo,“ řekla asi třicetiletá, dobře oblečená dáma a kapesníkem si utírala uslzené oči.

„Jak se jmenujete, prosím?“ zeptal se inspektor.

„Angeles Bravadová.“

„Kdo jste?“

„Jeho přítelkyně.“

„Vy jste ho našla?“

„Ano.“

„Jak jste se dostala dovnitř?“

„Mám klíče od zadního vchodu.“

„Takže milenka, nejen přítelkyně.“

Kývla. Nesklonila však hlavu, ale podívala se inspektorovi zpříma do očí, aby pochopil, že se za svůj vztah k nebožtíkovi nestydí. Kývla na něj, aby šel dál, a když stáli u okna s výhledem do neuklizeného dvora, začala nejdřív nesměle.

„Byl vždycky přesný jako hodiny.“

„V kolik otvíral?“

„V devět. Jenže asi tak v deset mi volal nějaký muž a ptal se mě, proč ještě je klenotnictví zavřené.“

„Byl to váš známý?“

„Ne, proč?“

„Odkud měl vaše telefonní číslo?“

„To nevím. Vidíte, to jsem si vlastně ani neuvědomila.“

„Vy dva jste spolu žili?“

„No, ne tak docela, ale chodil ke mně často. Ačkoliv, když se na to teď dívám, vlastně jsme spolu žili.“

„A kdo byl ten muž, co se vyptával na otevření obchodu?“

„Ohlásil se jako Morris.“

„Znáte nějakého Morrise?“

„Ne.“

„A co jste mu řekla?“

„Že se pan Robledo asi někde zdržel. Chodíval někdy ráno vyřizovat úřední záležitosti. Já jsem mu to sice řek-

la, ale sama jsem tomu nevěřila. Neříkal mi, že se někam chystá. A on mi říkal skoro všechno.“

„Co jste udělala potom?“ zeptal se inspektor José Hurtado.

„Nic. Nemyslela jsem si, že se něco stalo. Ale asi tak v jedenáct znovu zazvonil telefon a ten Morris se zase ptal, proč není obchod otevřený.“

„Neříkal, proč se o to zajímá?“

„Ne, ale myslela jsem si, že třeba přišel něco prodat. Pan Robledo taky kupoval šperky a starožitnosti. A v pondělí dopoledne si lidé nechodí kupovat náhrdelníky nebo prstýnky.“

„Takže vám to bylo podezřelé?“

„Ale vůbec ne. Jen jsem se chtěla dozvědět, co se vlastně děje. Tak jsem se oblékla a šla jsem se podívat do obchodu. Všechno bylo zavřené, akorát domovnice Perezová mi řekla, že tam už od devíti obchází nějaká ženská a vyptává se, proč je zavřeno. Pak prý přišel ještě nějaký zákazník a ptal se na totéž. Tak jsem zajela za Félixovým společníkem.“

„Pan Robledo měl společníka?“

„Ano. Už asi dva roky.“

„Jak se jmenuje?“

„Don Emilio Fernández Diaz.“

„Kde bydlí?“

„Calle Lope de Ruedo 52, ve čtvrtém patře.“

„Vy jste ho znala?“

„Samozřejmě. Oni nebyli jen společníci, byli i přátelé. Don Emilio byl první, kdo se dozvěděl o našem vztahu.“

„Kdy jste se k němu dostala?“

„K Diazovi? Myslíte, kolik bylo hodin? To přesně nevím, ale možná půl dvanácté. Zvonila jsem, klepala jsem na dveře, ale nikdo nebyl doma. Tak jsem se vrátila domů, vzala jsem si klíč od zadního vchodu a našla jsem Félixě mrtvého.“

Inspektor Hurtado ohlásil případ brutální vraždy klenotníka Félixě Robleda obvodnímu komisařství, odtud dostalo zprávu oddělení pro vyšetřování vražd Brigada

de Investigación Criminal. Na místě činu se objevil dokonce i vrchní inspektor Sebastian Fernández Rivas a vrchní policejní inspektor Esteban Espinosa de los Monteros, vyšetřující soudce Carlos de la Cuesta a policejní lékař dr. Manuel Martinez Selles. Policisté zjistili, že se lupič nepokusil o otevření nedobytné pokladny, nebylo dokonce ani jisté, jestli sebral klenotníkovi něco z kapes. Okolnosti vraždy však nasvědčovaly tomu, že nešlo o náhodný útok. Vrah odtáhl mrtvolu přes celý obchod až do kanceláře, kde byl nedotčený trezor, potom si zřejmě pečlivě umyl ruce, umyvadlo bylo totiž ještě mokré a ručník vedle něj vlhký. Telefon vrah vyvěsil, pravděpodobně setřel možné otisky prstů, z krabice nedaleko kamen nabral piliny a posypal jimi louže krve. Byl pečlivý a velmi opatrný, nejednal v časové tísní, všechno se asi odehrálo v klidném tempu.

„Smrt nastala asi tak před třemi hodinami,“ řekl policejní lékař. „Je to čistý průstřel mozkovny. Zblízka a dobře mířený. Střela způsobila okamžitou smrt. Myslí, že se nemýlí, když řeknu, že to není práce amatéra. Ten chlap neměl revolver v ruce poprvé.“

„Tak ho naložte a odvezte na pitvu,“ nařídil vyšetřující soudce Carlos de la Cuesta a věřil, že zkušený lékaři Instituto anatomico forense objeví ještě něco navíc, co by vyšetřovatelům ukázalo cestu.

„Budeme muset udělat inventuru. Jinak nezjistíme, co tady schází. Ten darebák mohl mít zálsusk třeba jen na jednu jedinou věc. Stovek jiných cenných starožitností si ani nevšiml,“ konstatoval vrchní inspektor Espinosa a řekl inspektoru Hurtadovi: „Jděte se podívat na jeho společníka, pane kolego, třeba vám řekne, jestli klenotník neměl s někým schůzku.“

„Mohl mít, ale proč by před ním neotevřel obchod? Proč by vedl zákazníka zadním vchodem do kanceláře?“

„Co když nechtěl, aby je někdo spolu viděl?“

„To je pravda. Klenotníci nemívají vždycky čisté prsty. Prodávají šperky, ale taky je kupují. Mohlo jít o výhodný obchod.“

Samozřejmě, že se chtěli přesvědčit, jestli vrah nevybral trezor. Nemohli však najít klíč. Prohlédli mrtvému kapsy, zotvírali zásuvky kancelářského stolu, podívali se do poliček i do starožitných váz a vzácných kostelních kalichů, které měl klenotník na prodej.

„Nikdy jsem ten klíč neviděla,“ prohlásila Angeles Bravadová.

„Nenosil ho u sebe? Třeba na řetízku nebo kolem krku?“

„Určitě ne. Ale druhý musí mít don Emilio. Je to jejich společný trezor,“ řekla Angeles.

Asi ke čtvrté hodině přijely do ulice Calle Lope de Ruedo tři policejní vozy a zastavily před číslem 52. Dva policisté v civilu vyběhli do čtvrtého patra, zvonili a bušili na dveře bytu Diazových. Vrátili se dolů s nepořízenou. Inspektor José Hurtado se mezitím vyptával domovníka.

„Ne, ani doňu Alonso jsem neviděl.“

„To je jeho manželka?“

„Ano. Maria de los Desamparados Alonso.“

„A co služebná?“

„Pablita? Ani tu jsem večer neviděl. Šel jsem po desáté se smetím do popelnice a pak už jsem nebyl venku. Ale to bylo až v neděli večer. Jo, a abych nezapomněl! Pablita má milence. Říká, že je to snoubenec. Ten pro ni přišel v neděli večer, ale když zjistil, že nikdo není doma, ptal se mě, jestli jsem tu jeho holku neviděl. Měli prý rande a ona nepřišla.“

„Myslíte si, že odjela s pány?“

„Nevím. Jezdívají na víkend do Sierry. Vlastně vždycy, když bylo takové vedro jako včera a dnes.“

„Nevíte kam?“

„Možná Cercedilla nebo Los Cotos. Ale hotel vám nepovím. Vím jen, že si někdy s sebou brali lyže.“

„No dobře, ale dnes je pondělí!“

„To je pravda. Vždycky se vrátili v neděli do půlnoci.“

„Brali si služebnou s sebou?“

„Ne. Nikdy. Pablita měla volno a scházela se s tím svým frajerem.“

Vrchní inspektor Rivas senejdříve poradil s inspektorem Hurtadem, zatelefonovali dokonce policejnímu prezidentovi donu Carlosi Arias Navarrovi a nakonec se všichni sešli před domem číslo 52. Vyšetřující soudce Carlos de la Cuesta vystavil povolení k domovní prohlídce. Pak ještě zvonili u dveří a klepali, a potom nařídili zámečnickovi, aby dveře otevřel.

V bytě byl dusný pach. Rozsvítili na chodbě, opatrně postupovali k nejbližším dveřím, pomalu je otevřeli. Na posteli zbrocené krví ležela služebná Pablita Ramosová s kuchyňským nožem v hrudi.

Don Fernández Diaz ležel v koupelně vedle vany. V týlu měl střelnou ránu. Jeho manželku doňu Marii našli v ložnici. Napůl klečela, napůl ležela vedle manželské postele. Také ji zastřelil vrah ranou zblízka do týla.

Policisté se pustili do práce. Za několik minut přijela skupina techniků z oddělení pro vyšetřování vražd, nakonec se objevil i policejní lékař Selles a předběžně zjistil, že k bestiálním vraždám došlo v sobotu večer. Pachatel měl tedy dost času, aby mohl zmizet.

„Hned od počátku byla zřejmá souvislost s vraždou klenotníka a celé rodiny jeho společníka. V tom druhém případě vrah odnesl, co mohl. Nenašli jsme v bytě ani jediný šperk. Doña de los Desamparados neměla ani řetízek a po prstenech zůstaly na ruce jen otisky. Vrah prohledal psací stůl, kde mohly být peníze, a nenechal tam ani pesetu. Hledali jsme například klíče od venkovních i od vnitřních dveří a klíček od trezoru zlatnického obchodu. Nic jsme nenašli. Jen bláznivě rozházený nábytek, shrnuté koberce, zbytky jídla a dvě prázdné láhve od vína. Doktor Selles odhadl, že k vraždě došlo asi před pětatřiceti až čtyřiceti hodinami,“ prohlásil později inspektor Hurtado.

Policejní ředitelství na Puerta del Sol uvědomilo ihned náčelníky hraničních přechodů, po čtyřnásobném vrahovi bylo vyhlášeno celostátní pátrání. Zprávu předali i národnímu ústředí Interpolu se žádostí o spolupráci. A inspektor Hurtado se hned druhého dne ráno znovu pustil

do výslechů. Přitom se zjistilo, že domovník viděl služebnou Pablitu ještě večer a řekl jí, aby mu připravila košík se smetím. Pak zavřel domovní dveře.

„Nemohl do domu nikdo vniknout?“ zeptal se ho inspektor.

„Jedině ti, kdo mají klíč. Zámek je neporušený.“

„Bylo to běžné, že služebná nevynášela smetí?“

„Jen někdy. Většinou jsem to vzal za ni.“

„Nevšiml jste si, jestli nebyla nápadně vzrušená? Jak se chovala?“

„Jako vždycky. Pablita byla moc příjemná dívka.“

„A co doña Maria de los Desamparados?“

„Dáma. Ve všem. Všichni ji měli rádi.“

„Nemohla mít milence, nebo nějakého dobrého známého?“

„Prosím vás, inspektore! Říkám vám, že to byla dáma.“

Inspektor hledal souvislosti. Vždyť snad jen sto padesát, možná dvě stě metrů vzdušnou čarou od bytu se třemi mrtvolami bylo klenotnictví Jusfer s dalším zavražděným. Tak se José Hurtado snažil zjistit něco víc o záhadném muži, kterého klenotníková milenka označila jako Morrise.

„Říkala jste, seňorito Angeles, že jste ho neznala. Věděla jste, že je to známý vašeho milence Robleda?“

„Nikdy jsem ho neviděla,“ řekla.

„Ale věděla jste, kdo to je?“

„Slyšela jsem o něm. Nevěděla jsem, kdo to je. Myslí si, že měl s Félixem nějaké kšefty.“

„Nemáte ponětí jaké?“

„Určitě od něj nic nekupoval. Řekla bych, že mu chtěl něco prodat. Já jsem toho chlapa neměla ráda.“

„Říkala jste, že jste ho neznala.“

„Přesto jsem ho neměla ráda. Taky jsem mu ani neodpověděla, když volal poprvé. Prostě jsem to položila.“

„Zavolal podruhé?“

„Hned.“

„Co myslíte, proč vás volal?“

„Nemám ponětí,“ řekla Angeles.

„Nesnažil se vás vylákat do obchodu na Calle Sainz de Barranda?“

„Víte, že můžete mít pravdu? Proč by mi říkal, že je tam zavřeno a proč by to asi za hodinu opakoval?“

„A vy jste ho vlastně poslechla. Šla jste se tam podívat. Jenže to už bylo kolem zavřeného klenotnictví plno lidí a tak se tam Morris nemohl objevit. Je to tak?“

„Možná, že je.“

Inspektor Hurtado byl v té chvíli přesvědčen, že přece jen našel stopu. Protože měl strach, že by si vrah, jehož jméno Angeles znala, mohl na nepohodlnou svědkyni někde počkat a mohl by se ji pokusit umlčet, dohodl se s ní, že v nejbližších dnech zůstane pod dohledem na policejním ředitelství v místnostech Brigady Investigación Criminal na náměstí Puerta del Sol. Tam také v kartách Archivo Central Direction General de Seguridad zjistil, že jistý Morris má na registrační kartě obsáhlý záznam.

Podezřelý se jmenoval José Maria Manuel Jarabo Pérez Morris, ale vystupoval pod mnoha jinými jmény. Stejná zpráva přišla krátce nato z pařížského ředitelství Interpolu, kde byl Morris evidován jako podvodník, lupič a kasař.

Čtyřnásobná vražda, v análech madridské Seguridad dosud největší a nejbrutálnější, španělské veřejné mínění pobouřila. Lidé měli strach a dostali vztek. Rozhlíželi se kolem sebe, jako by v davu proudícím po chodnících Gran Via chtěli najít vraha. Pomohli k jeho dopadení. V úterý asi v devět ráno zazvonil v kanceláři Brigady Investigación Criminal telefon.

„Podívejte se do čistírny v Calle de Orense 34,“ řekl mužský hlas. „Někdo si tam dal vyčistit krví potřísněný oblek.“

Policista ve službě vytočil číslo čistírny a zeptal se:

„Dal si u vás někdo vyčistit krví potřísněný oblek?“

„Ano, včera v poledne.“

„Jak víte, že jsou ty skvrny od krve?“

„Zákazník nám to řekl. Tekla mu prý krev z nosu. Ale je jich hodně. Jsou dost velké.“

„Kdy si má pro oblek přijít?“ zeptal se policista.

„Dneska kolem poledne.“

Služba vyrozuměla inspektora Hurtada, ten skočil ještě se třemi kolegy do vozu a vyrazili na Calle de Orense. Vpadli do čistírny a inspektor Hurtado se zeptal:

„Už si to vyzvedl?“

„Ne. Přijde až k polednímu,“ řekl majitel čistírny.

„Zaplat pámbů! Zapsal jste si jeho jméno?“

„Dal jsem mu útržek objednávky. Ale je to jeden z našich zákazníků.“

„Takže víte, jak se jmenuje?“

„Morris. A kdo vám řekl, že si k nám dal vyčistit oblek?“

„Svatý Mikuláš.“

„Nechal si tady kufřík, že si v něm pak oblek odnese,“ řekl majitel čistírny a ukázal za pult do rohu, kde stál hnědý fíbrový kufr.

„Zajedte pro seňoritu Angeles,“ nařídil inspektor Hurtado jednomu z policistů a dodal: „Ať jste tady natotata!“

„Stalo se něco, pane inspektore?“ zeptal se majitel čistírny.

„Vy jste neslyšel o té čtyřnásobné vraždě?“

„Proboha, tak to je on?“ zděsil se majitel čistírny.

„Co řekl, když to přinesl?“

„Je to pěkný letní šantungový oblek. Řekl, že je mu to líto, dal si ho ušít na míru a včera v noci se popral s nějakým cizincem v Moulin Rouge. Dostal prý pořádnou ránu do nosu a takhle si ty šaty zřídil.“

„Nebylo vám to podezřelé?“ zeptal se inspektor.

„Bylo. Jenže my toho chlapa známe. Je to rváč a darebák, ale proto mu přece neodmítnu vyčistit oblek!“

Přivezli seňoru Angeles. Ukázali jí kufřík.

„Patří Félixovi,“ řekla. „Měl ho v obchodě. Teda vzhledu v kanceláři.“

„Je zamčený?“ zeptal se inspektor majitele čistírny.

Ten mu kufřík beze slova podal.

Ale to už inspektor fíbrový kufr otevřel, našel v něm pistoli a pár klíčů. Všechno dal zpátky, kufr zavřel a vrátil mu ho přes pult.

„Dejte ho zase tam, co byl. Až si ten chlap přijde pro šaty, tak ho obsluhujte, jako by se nic nedělo. My si na něj počkáme vzadu v kanceláři.“

Policisté v civilu se schovali ve vchodech okolních domů. Tři přijeli s malou mlékárenskou dodávkou s reklamním nápisem. Zvedli kapotu a předstírali poruchu vozu. Inspektor Hurtado čekal na vraha za závěsem, kde visely na ramínkách vyčištěné obleky.

Těsně po jedenácté zastavil před čistírnou taxík. Vystoupil neohrabaný hromotluk s malou ptačí hlavou. Dvě ženy zůstaly sedět ve voze. Vpadl do čistírny a od ucha k uchu se usmíval.

„Tak co, pustilo to?“ zeptal se, ale k dalšímu se už nedostal. Inspektor Hurtado vyskočil z úkrytu, dva policisté vyběhli z kanceláře, za skleněnými dveřmi vchodu už stáli další s namířenými pistolemi.

„Zatýkám vás, Jarabo Morrisi, jménem zákona!“ zvolal inspektor Hurtado. „Zvedněte ruce. A vy ho prohledejte,“ obrátil se na svého kolegu.

„Zbláznili jste se?! Co si to dovoluujete?“ snažil se ještě zatčený, ale už měl ruce na zádech a na nich želízka. Před taxík zacouvala dodávka mlékárny a policisté se zatčeným nastoupili. Pak se vydali na policejní prezidium, Morris skončil v cele.

Mezitím policisté vyslýchali obě ženy, sedící v čekajícím taxíku. Přivedli je do čistírny a inspektor Hurtado se jich zeptal:

„Jaký je váš vztah k Jarabovi?“

„Vztah?“ rozchechtala se jedna z nich. „Je to kunčaft jako jinej.“

„Jak dlouho ho znáte?“

„Od rána. Přišel do podniku už pořádně napařenej. Furt se jen smál, ale objednal hned šampus. Pak řekl, že si jede pro kvádro. Tak jsme jely s ním.“

„Kam jste měly namířeno?“

„Kam? Někam do postele. Nemám šajn, kam chtěl jet.“

Inspektor ještě kývl na jednoho z policistů v civilu, řekl mu, aby si výpověď prostitutky ověřil, aby zašel do

baru Autodromo a zjistil, jak to skutečně bylo. Ty dvě holky nelhaly. Jarabo Morris měl kapsy plné peněz, takže oslavoval úspěch. Byl totiž přesvědčený, že po sobě nezanechal žádnou stopu a klidně si přijel pro vyčištěný oblek.

José Maria Manuel Jarabo Pérez Morris dlouho nezapíral. Na to byl příliš zkušený zločinec. Vymyslel si však motiv k vraždě, který by mohl ovlivnit průběh procesu. Přiznal se, že vraždil v prudkém hnutí mysli. Měl nepřekonatelný vztek. Byla totiž poskvrněna čest ženy, na níž mu velice záleží. Proto za žádných okolností nemůže uvést její jméno. Oba klenotníci tu ženu nejen znectili, ale i vydírali. Chtěl ji ochránit, nic víc. Nepamatuje si ani co všechno dělal, měl tak velký vztek, že vůbec nic nevnímal.

„Snad nechcete, abysme vám tuhle pohádku věřili!“ řekl inspektor Hurtado. „Krásná neznámá a dva ničemní klenotníci! Tohle můžete vykládat akorát těm děvkám, co s vámi jely do čistírny. A ani ty nemůžou mít tak vypláchnutý mozky. Kdo je ta ženská?“

„Je to Angličanka. Snoubenka. Budeme se brát.“

„Jo, to určitě! Leda v kriminále, předtím než půjdeš pod garrottu.“

„Já nelžu.“

„Tak to koukej vybalit!“ křičel na vraha inspektor Hurtado.

„Dala mi brilantový prsten. Skvost. Ten kámen mohl mít kolem tří karátů.“

„Někdo ti bude dávat tříkarátový kámen! Za co? Proč?“

„Potřebovala peníze a chtěla, abych ho za ni šel zastavit.“

„A tys šel do klenotnictví Jusfer?“

„Jo, protože je to taky frc.“

„A dal jsi ten prsten do zástavy seňoru Robledovi.“

„Přesně tak. Jenomže moje snoubenka se dostala do jistých potíží.“

„Do jakých potíží?“

„Potřebovala ten prsten zpátky. Kvůli manželovi.“

„Jo tak – ta tvoje snoubenka byla vdaná?“

„V Liverpoolu. A tak mě prosila, abych to nějak zařídil a co nejdřív jí ho poslal.“

„A ty ses vloupal do klenotnictví, chtěl jsi otevřít trezor, přišel señor Robledo, začal tě mlátit a tys ho v sebeobraně zastřelil!“ smál se inspektor Hurtado. „Povídali, že mu hráli! Ty si myslíš, že příslušníci Brigady Investigación Criminal jsou samí blbci. Co nám to chceš pověsit na nos?“

„Jane napsala señoru Roblesovi dopisy s prosbou, aby jí prsten vrátil. Vysvětlila mu taky proč. Důvěrně mu pak prozradila, že se my dva budeme brát, že jsem její snoubenec, aby ten prsten vrátil mně. A on, místo aby jí vyhověl, ten kompromitující dopis strčil do kapsy, začal jí vyhrožovat, chtěl ji vydírat. Žádal totiž trojnásobnou cenu, než kolik na prsten půjčil.“

„Odvedte ho,“ kývl inspektor na strážného, „já už to nemůžu poslouchat! Takže ty vlastně nejseš ani vrah, ani lupič, ale mstitel. To sis měl vymyslet něco chytřejšího.“

Už ve středu 23. července ráno měl inspektor Hurtado na stole podrobnou zprávu z ústřední registrace Interpolu. Podle ní byl Jarabo Morris profesionální zločinec s pozoruhodnou minulostí. Bylo mu pětatřicet let. Pocházel z početné a dost zámožné rodiny, kde nikdy nechyběly peníze, kde se o provoz domácnosti starala jedna nebo dvě služebné. Otec byl Španěl, matka se narodila na Portoriku. Proto sdělení vysvětlovalo i původ jeho až příliš dlouhého a složitého jména.

„Tak si představte, señores,“ řekl inspektor Hurtado na poradě, „že ten chlap studoval na Colegio del Pilar v Madridu!“

„Takže je dokonce vzdělaný.“

„Rozhodně není hloupý. Když mu bylo dvaadvacet, odstěhoval se na Portoriko, usadil se v San Juanu, našel si tam holku a oženil se s ní. Po svatbě se vypravil na svatební cestu, ale už během líbánek se ti dva nějak nepohodli. A teď dávejte pozor!“

„Nenapínej, za chvíli je poledne,“ řekl Hurtadův kolega.

„Vrátil se zpátky, na svou dvacetiletou manželku se vykašlal a vlezl do postele se svou tchyní.“

„No, tak to už je námět na pornofilm.“

„Na seriál. Když se mu maminka omrzela, tak se sčuchnul se sestrou své ženy, tedy se švagrovou.“

„Tak to už je králíkárna!“

„S manželkou se sice rozvedl, ale pořád od ní dostával peníze. V archivu Interpolu mají dokonce některé stvrzenky Banco Exterior de España.“

„Jak to že se mu tak věnovali?“

„To hned uvidíte. José Maria Manuel Jarabo Pérez Morris je totiž jejich starý a vážený zákazník. A zřejmě od mládí puncovaný lump. Z Portorika ho totiž vyhostili. Odstěhoval se pak na Kubu. Tam zřejmě taky nedělal dobrotu a tak mu nedali povolení k pobytu.“

Podle záznamů Interpolu ale i policejních archivů jiných zemí se Jarabo Morris živil podvody a krádežemi. Choval se jako playboy, měl nesčetné pletky s ženami všech možných národností. Pro svůj rozhazovačný život potřeboval hodně peněz. Nikdy nepracoval, takže si je obstarával nečestně. Přitom stále dostával od své rodiny dost velké částky a z nepochopitelných důvodů mu na jeho radovánky přispívala i jeho bývalá manželka.

„Tak jsem se přeptal Interpolu na důvod vyhoštění z Portorika,“ řekl inspektor Hurtado. „Nebudete věřit, co ten chlap všechno dělal. Vyráběl a prodával nemravné fotografie.“

„Co je to nemravná fotografie?“ zeptal se kolega.

„To je úřední technický výraz. Prostě pozice a detaily při souloži. Celý život využíval svého vzhledu. V Paříži předstíral svatbu a podvodně vylákal třicet tisíc franků.“

„Jak se dá předstírat svatba?“

„Seznámil se s nějakým španělským emigrantem, který utekl do Francie. Dal mu pár franků, sehnal někde kněžské roucho, uspořádal svatbu. Převlečený chlap je oddal a Jarabo vyinkasoval od šťastného tatíka ošklivé

dcery třicet tisíc. A pak zdrhnul. Vystupoval totiž a taky se ženil pod smyšleným jménem.“

Inspektor registroval jeho činnost už hezkých pár let. V poslední době byl Jarabo podezřelý z pašování narkotik do Španělska. Taky madridská Seguridad i Cuerpo General de Policía sledovali jeho činnost zejména v barcelonské čtvrti ovládané podsvětím El Barrio Chino. Tudy procházela většina zásilek pašovaných drog. Pracovníci registru Interpolu v pařížském předměstí St. Cloud znali rovněž některá falešná jména, která vrah používal. Vydával se za psychiatra Jaime Martina Valmase z Palmy de Mallorca. Devizové podvody a pašování drog provozoval jako José Pérez Jarabo Morris. Některé osobní doklady, a jak se zjistilo, nebyly falešné, byly vystaveny jen na část jeho jména. Vystupoval buď jako José Morris Pérez, anebo obráceně jako José Pérez Morris.

„A taky měl papíry na jméno Jaime Mendozo,“ řekl inspektor Hurtado, když dočetl hlášení Interpolu. „Ale s tou Angličankou si to nevymyslel. Byla vdaná, do Madridu přijela zřejmě na dovolenou, seznámila se s fešákem Mendozou, zamilovala se do něj jako gymnazistka. Za její peníze jí ukázal noční život.“

„Znají její jméno?“

„Jmenuje se Elisabeth Grovesová.“

„Tak on dokonce nelhal!“ řekl vrchní inspektor Rivas.

„Zřejmě mu po třech flámech došly peníze a ona už taky asi neměla na útratu, takže zastavil některé cenosti.“

„Kdo to zjistil?“

„Naši. Ověřili si to u účetního a v pokladním deníku.“

„Takže ten brilantový prsten skutečně zastavil?“

„Jo. Ukecal ji. Byl to ale dárek jejího manžela. Nemohla se bez něj vrátit.“

„Byl by ho musel vyplatit. A to nemohl,“ uvažoval vrchní inspektor.

„Ono se mu to poněkud zkomplikovalo. Seňora Grovesová přijela na dovolenou se synem. V záznamu není uveden jeho věk. Odhadl bych, že mu mohlo být dva-

náct. Když ji Morris přemluvil, aby jeli na dva týdny na Mallorku, nechala prý chlapce v hotelu a požádala pokojskou, aby se o něj postarala. Dovedete si představit, jak jí ten chlap musel zamotat hlavu?“

„Copak si to ten kluk nechal líbit?“ zeptal se vrchní inspektor.

„Vydržel to asi dva dny. Pak začal řvát, chtěl jet za mámou. Jenže ta bláznivá ženská nenechala v hotelu ani adresu, kam by se jí dalo zatelegrafovat. Ředitel hotelu zavolal na britský konzulát a z milostného dobrodružství byl najednou společenský skandál. Teď už se o nevěrnou ženu zajímaly i britské úřady.“

„Dozvěděl se o tom její manžel?“

„To nevím. Rychle se vrátila do Madridu a ještě téhož dne odjela s chlapcem do Londýna.“

„Kdy to bylo?“

„Koncem roku 1955. Krátce před vánočními svátky.“

„Podle zpráv Scotland Yardu, který o případu vyrozuměl Interpol, došlo v Londýně k rodinné roztržce. Nevěrná Elisabeth Grovesová se rozhodla manžela odprosit, slíbila, že už to nikdy neudělá – prostě věděla, jak na něj – a tak se zase udobřili. Jenomže ve hře byl pořád ten zastavený prstýnek. Počítala s tím, že manžel dříve nebo později objeví, že šperk zmizel. Proto se rozhodla napsat svému madridskému milenci srdcervoucí dopis. Zapřísahala ho, aby zastavený prsten vyplatil a rychle jí ho poslal.“

„Takže v tomhle nám Morris taky nelhal,“ konstatoval vrchní inspektor.

„Morris je chytrák, pane kolego, má značné zkušenosti a zná lidi. Jinak by konečně nemohl provozovat podvodnické řemeslo. Řekl nám kousek pravdy, ale zbytek si přikrášlil tak, aby nevypadal jako gauner. A hlavně: na dopis Elisabeth Grovesové a pak ještě na další vůbec nereagoval. Takže jí nezbylo nic jiného, než požádat o pomoc britského konzula. Tak to aspoň vypadá podle verze Interpolu, ale nakonec zčásti i podle protokolu z výsledku. Od této chvíle se výpovědi rozcházejí se skutečnos-

tí. Protože jsou oba majitelé klenotnictví mrtví, sotva zjistíme, jak to doopravdy bylo.“

„Dobře, ale on přece tvrdí, že se snažil prsten vyplatit,“ řekl vrchní inspektor Rivas.

„Právě, že to jen tvrdí. Chce, abychom uvěřili pohádce, protože je přesvědčený, že nemáme možnost si to ověřit.“

„Tak zaprvé: Morris se señoře Grovesové představil jako Mendoza. Pod tímto jménem prsten taky zastavil. Při výslechu tvrdil, že mu na něj klenotník Robledo půjčil čtyři tisíce peset, skutečná cena šperku však byla nejméně čtyřikrát vyšší. A Robledo na něm chtěl vysokou částku, nespokojil se s vyplacením zástavy.“

„Všechny zastavárny půjčují na vysoký úrok,“ řekl vrchní inspektor.

„To jistě, ale ne na čtyřsetprocentní. To si netroufne ani ten nejdrzejší lichvář, jestli nám Morris říká pravdu. V jeho výpovědi je totiž věta, která mi do toho povídání vůbec nezapadá. Já vám ji, señore, přečtu: ‚a taky na mně chtěl plnou moc podepsanou Elisabeth Grovesovou s notářsky ověřeným podpisem‘.“

„Poslala mu ji?“

„On tvrdí, že poslala. Ale ne jemu. Adresovala dopis na Jusfer na Calle Sainz de Barranda číslo 19 a do obálky přidala, snad omylem v rozčilení, dopis určený madridskému milenci. Byla v něm spousta kompromitujících sdělení. Podle všeho ho stále milovala a vzpomínala na krásné chvíle na Mallorce.“

„Myslíte si, že ti dva klenotníci by lumpa, jakým je Morris, vydírali?“

„On to tvrdí,“ řekl inspektor Hurtado.

„Oba byli přece zámožní a vážení muži. Zjistili jste o nich snad něco podezřelého?“

„Ne. Byli to společníci dobře prosperujícího podniku a navíc přátelé. Žili spořádaně. Všichni o nich mluví jako o seriózních obchodnících. Jeden důvěřoval druhému, nikdy mezi nimi nedošlo k rozepři. Asi rok před tou tragédií se Félix Robledo rozešel se svou manželkou a pře-

stěhoval se ke své milence Angeles do jejího bytu na Calle Fernán Gonzales 73.“

„Nebyla na něj příliš mladá?“

„Samozřejmě, že byla mladší než jeho manželka. Dneska je Angeles pětatřicet.“

„A co ten druhý?“

„Ten vlastně udělal skoro v téže době totéž. Oženil se s velmi mladou a velmi krásnou Marií de los Desamparados Alonso a v novostavbě na Calle Lope de Ruedo 52 si 15. října 1957 pronajal dobře zařízený čtyřpokojový byt. Přijal do služby Pablitu Ramosovou a žil se svou ženou v pohodě a bez starostí. Obchod totiž prosperoval.“

„Kdo vlastně vedl klenotnictví Jusfer?“

„Oba. Společně. Každý den v devět ráno, a prý byli velmi přesní, se setkali před obchodem, otevřeli a vešli dovnitř. Tam pracovali až do zavření.“

„Takže klíče od trezoru měli oba.“

„Oba.“

„Ale nenašly se ani u jednoho, ani u druhého.“

„Musely se dostat do ruky Morrisovi.“

„Jenomže nemáme důkaz, že je měl a že trezor vůbec otevřel.“

Policejní tým Brigady Investigación Criminal pracoval velmi rychle. Během několika dní měl pohromadě všechny potřebné důkazy. Vrchní inspektor Sebastian Fernández Rivas se vydal ještě jednou s inspektorem Hurtadem do zpřeházeného bytu dona Emilia Fernández Diaze. Pokoušeli se najít otisky prstů vraha, ale marně. Ani na výtahu, kterým se dostal do čtvrtého patra, žádné nebyly. Policisté si to vysvětlili tak, že měl od počátku rukavice, anebo výtah přivolal loktem a stejným způsobem zmáčkl knoflík čtvrtého patra. Ještě jednou si nechali předvést Morrise a zeptali se ho:

„Při výslechu jste tvrdil, že jste šel do bytu prosit seňora Diaze, aby vám vydal zastavený prsten i kompromitující dopis vaší milenky, který se mu nedopatřením dostal do rukou.“

„Ano, seňore inspektore, to jsem řekl a je to pravda.“

„Pak nám ale vysvětlete, proč jste měl u sebe ostře nabitou pistoli?“

„Vzal jsem si ji pro jistotu. Řekl jsem si: kdyby se nedal uprosit, tak bych ho trochu postrašil.“

„Ostře nabitou zbraní? To vám máme věřit?“

„Přisahám, že jsem ho nechtěl zastřelit! Jenže on byl jako skála. Nedalo se s ním mluvit. O vrácení prstenu nechtěl ani slyšet, o tom dopise taky ne. Když jsme se dostali do sporu, řekl mi, abych odešel a zmizel za dveřmi koupelny. Šel jsem za ním a on se se mnou začal prát. Vytáhl jsem pistoli teprve ve chvíli, kdy na mě on namířil svou. Nevystřelil jsem první, já jsem se jen bránil.“

Každý přistižený zločinec dělá co může, aby zametl stopy, aby odvrátil pozornost vyšetřovatelů jiným směrem, aby získal pro soudce i pro porotu polehčující okolnosti. Morris dobře věděl, že nemá moc možností, proto se jich snažil využít. Vrchní inspektor Antonio Viqueira Hinojosa znovu prohledal s technickou skupinou celý obchod firmy Jusfer. Prohlédli regály, vystavené předměty, prsteny, náramky a náhrdelníky, dali otevřít trezor a přezkoumali dokumenty. Dopis, o němž vypověděl Morris, však nikde nenašli. Ale ten přece jen musel existovat. V soudních spisech pozdějšího procesu se nachází svědectví policejního inspektora Estebana Espinozy de los Monteros:

„Poznal jsem Jaraba krátce po jeho příjezdu do Španělska v roce 1950. Byl rozhazovačný, žil na velké noze. Seznámil jsem se později i s tou Angličankou. Představil ji jako Betty. Ta se mi někdy na podzim svěřila, že její nový přítel na ní pořád loudí prsten a chce ho dát do zastavárny, protože potřebuje peníze.“

„Co jste jí řekl?“ zeptal se vyšetřující soudce Carlos de la Cuesta.

„Řekl jsem jí, aby to nedělala. Jestli mu prsten dá, v životě už ho neuvidí. Řekl jsem jí, že se zamilovala do darebáka.“

„Odkud jste ho znal?“

„Madridská galerka, to jemůj rajón. Zním se s nimi a oni znáj mě.“

„Takže je pravda, že vám ta Angličanka poslala dopis?“

„Je.“

„Kdy to bylo?“

„V prosinci 1957. Prosila mě, abych vyhledal Morrisa a domluvil mu, aby jí ten prsten vrátil.“

„On už ho v té zastavárně vyzvedl?“

„Zřejmě vyzvedl. Šel jsem totiž za ním, řekl jsem mu, co mi seňora Grovesová psala a on mi s úsměvem odpověděl, že jí ten prsten dávno poslal.“

„Co jste mu na to řekl?“

„Aby nelhal. Kdyby ho měla, nepsala by mi, abych mu domluvil, aby šperk vrátil.“

Inspektor Hurtado měl už konečně všechny výpovědi pohromadě, mohl se chystat na závěr případu. Bylo zřejmé, že Jarabo Morris se připravoval na velkou akci. Nabídl klenotníkům velký a výhodný obchod, slíbil, že v určitý den přinese zboží. Věděl, že pokladníkem firmy Jusfer je Fernández Diaz, předpokládal tedy, že bude mít připravené peníze na zaplacení šperků nebo starožitností. Možná, že si dokonce počkal před bankou, aby se ujistil, že si klenotník vybral potřebnou a jistě značnou částku a pak se za ním večer vypravil do bytu.

Na závěrečné poradě Brigady Investigación Criminal se sešli inspektoři s vyšetřujícím soudcem Carlosem de la Cuestou.

„Vraťme se tedy do loňského léta,“ řekl. „Sobota 19. července 1958. Horký letní večer. Kdo mohl, chystal se na víkend do Sierry. Asi tak v devět večer byl klenotník don Emilio Fernández Diaz v koupelně, kde se pravděpodobně holil. Jeho čtyřpokojový byt se nachází v novostavbě na Calle Lope de Ruedo 52 ve čtvrtém patře. Tohle jen pro pořádek, všichni to znáte. Je pravděpodobné, že neměl nejlepší náladu. Vrátil se totiž z klenotnictví Jusfer pozdě. On i jeho společník Félix López Robledo čekali na ohlášeného zákazníka. Šlo zřejmě o velký a za-

jímavý obchod, ten pán jim měl přinést cenné šperky za výhodnou cenu.“

„Dovolte mi, Ctihodnosti, ještě doplněk,“ řekl vrchní inspektor Rives. „Klenotnictví Jusfer nejen prodávalo, ale taky nakupovalo šperky a oba společníci se nevyhýbali ani zastavárenskému obchodu. Když někdo nutně potřeboval peníze, přinesl šperk a oni mu půjčili.“

„Je nám známo, kdy byl ten obchod otevřený?“ zeptal se soudce.

„Před dvěma lety,“ odpověděl inspektor Hurtado. „Specializovali se zejména na brilantové šperky, ale obchodovali i s jinými drahými kameny.“

„Vrah Jarabo Morris si vybral sobotu večer záměrně. Nabídl oběma společníkům výhodný obchod a ti si připravili padesát tisíc peset v hotovosti, protože tyto obchody se realizují, jak se říká z ruky do ruky.“

„Těch padesát tisíc si vyzvedl don Fernández Diaz téhož dopoledne ze svého bankovního konta,“ poznamenal inspektor Hurtado.

„Don Emilio Fernández Diaz čekal se svým společníkem Félixem Lópezem Robledem na klienta až do půl deváté. Když se nedočkali, uložili oněch padesát tisíc do trezoru k ostatním cennostem, rozloučili se, popřáli si hezký víkend a řekli si na viděnou v pondělí ráno.“

„Jestli dovolíte, Ctihodnosti,“ přerušil inspektor Hurtado soudcův výklad. „Všichni víme, že vrah hledal především klíč od trezoru. Ale naši technici taky. Při první prohlídce bytu manželů Diazových se nenašel. V obchodu firmy Jusfer při první zevrubné prohlídce taky ne. Ale druhý den jsme ho našli tam, kde by ho nikdo nehledal. Ani vrah ho nenašel. Klíč totiž visel na věšáčku na ručníky u umývadla a byl jedním z ne právě čistých ručníků přikrytý. Byla to nejrafinovanější skrýš, jakou si lze v klenotnictví představit.“

„To bych neřekl. Vrah i naši technici měli smůlu. To je vše. Ale vrah i naši technici mohli zrovna tak mít štěstí a objevit klíč náhodou. V takovém případě už mohl být Jarabo Morris dneska místo v cele Audiencia Provincial

de Madrid v bezpečí třeba někde v Argentině. Ale vraťme se k událostem toho večera.“

„Prosím o prominutí, Ctihodnosti! Je třeba zdůraznit, že kolem deváté večer byl v bytě na Calle Lope Ruedo jen don Fernández Diaz a služebná Pablita Ramosová. Diazova manželka Maria de los Desamparados čekala na manžela s večeří. Když dlouho nešel, sebrala se a šla na návštěvu ke známým. Není vyloučeno, že tam měli jít oba a seňora Maria nechtěla nechat hostitele už déle čekat. Protože se don Diaz kolem půl desáté v koupelně holil, chystal se zřejmě jít za manželkou.“

„Je to pravděpodobné, ne však podstatné. Důležité je, že pán domu byl v koupelně, služebná seděla v kuchyni a připravovala na zítřejší den žluté fazolové lusky. Ty se našly rozsypané po zemi. Ozval se zvonek, služebná šla otevřít, za dveřmi stál vysoký, dobře oblečený muž. Služebná se ho zeptala co si přeje, a on jí zřejmě řekl, že chce mluvit se seňorem Diazem. Ale to už se otevřely dveře koupelny a domácí pán vykoukl. Když viděl, že ve dveřích stojí zákazník, na něhož večer marně čekal, křikl na něj, aby přišel jindy a do obchodu, teď na něj nemá čas. Je pravděpodobné, že Jara-bo Morris řekl, že rád počká, až se seňor oblékne. Ale Diaz mu jasně řekl, že nevyřizuje své obchody doma, a navíc v sobotu pozdě večer. Klient už byl na odchodu, pak se ještě ve dveřích otočil, obešel služebnou a vešel dovnitř.“

„Muselo to být ve chvíli, kdy don Diaz dokončil svou toaletu. Našli jsme ho čerstvě oholeného. V koupelně byla ještě cítit vůně pánské kolínské vody značky Casablanka. Don Diaz spatřil nevíтанého hosta zřejmě v zrcadle. Ten zatím přišel až k pootevřeným koupelnovým dveřím, kde zůstal stát s namířenou pistolí.“

„Podle prohlášení doktora Sellese, ale i podle zjištění techniků, vypálil vrah ve chvíli, kdy don Diaz stál ještě u umyvadla a teprve potom, vlastně už v agónii, protože vrah mířil přesně a trefil svou oběť do týla, se ještě zachytil okraje vany, udělal pár posledních kroků a svalil

se mrtvý na koupelnovou předložku, kde jsme ho našli v tratolišti krve,“ řekl inspektor Hurtado.

„A teď byla na řadě služebná Pablita,“ pokračoval v sumarizaci případu vyšetřující soudce. „Když slyšela střelbu, vyběhla z kuchyně, začala ječet a utíkala chodbou. Ale to už vrah vyšel z koupelny, nejdříve jí zakryl ústa dlaní, aby nekřičela, pak ji několikrát uhodil pažbou revolveru do hlavy, zatáhl ji do kuchyně a zavřel dveře. Pablita Ramosová ležela v bezvědomí na podlaze.“

Přítomní policisté se shodli na dalším pravděpodobném průběhu událostí. Vrah nejdříve skočil do koupelny a začal prohledávat kapsy zavražděného klenotníka. Hledal peníze a možná i klíč od trezoru. Spíše však byl přesvědčený o tom, že si klenotník vzal připravených padesát tisíc domů. Ještě se nedostal ani k jeho aktovce, která zřejmě zůstala v předsíni, kde don Diaz odložil taky lehké šantungové sako, když se ozval klíč v zámku a do bytu vstoupila seňora Diazová. Vracela se z návštěvy, kde marně čekala na svého manžela. Musela se zhrozit, když najednou proti ní stál cizí člověk.

„Co tady děláte? Proboha, kdo jste?“ vykřikla a volala do bytu: „Emilio, Emilio! Co tady chce ten chlap?“

„Dovolte, milostivá paní, abych se představil. Jmenuji se Manuel Alvarez, inspektor finančního úřadu. Čekám tady na vašeho manžela. Chci mu položit několik otázek, týkajících se pašování zlata a zlatých mincí. Totéž se týká vaší služebné, tu si už odvezl kolega, bude ji vyslýchat v naší kanceláři.“

Maria de los Desamparados Alonso věděla, jak snadno se její manžel, obchodující se zlatem a drahými kameny, může dostat do nesnází. Proto pozvala elegantního a dobře oblečeného muže do salonu a nabídla mu židli. Posadila se proti němu do křesla a začala si s ním povídat. Jistě si řekla, že bude vhodné, aby se k inspektorovi finančního úřadu chovala zdvořile a přátelsky. Je velmi pravděpodobné, že se ti dva bavili o všem možném nejméně půl hodiny. Pak se ozvaly z kuchyně zvuky, služka Pablita se zřejmě probrala. Seňora Diazová vyskočila,

ale vetřelec ji zadržel a řekl, že je to jistě seňor Diaz, který se vrací domů. Raději by s ním hovořil sám, ať se seňora neobtěžuje, oni si to vyřídí hned v předsíni. Uklonil se a odcházel. Seňora Diazová snad zůstala sedět v salonu, nejspíš prý vyměnila na gramofonu desku, ta stará už dohrála.

„Jarabo Morris nešel ke dveřím. Dobře věděl, odkud zvuky přicházejí,“ pokračoval vyšetřující soudce. „Služka se probírala, snažila se vstát, a když se jí to nepodařilo, chtěla se dovléct ke dveřím. Ale to už v nich stál vrah, zmuchlal rychle kapesník, vrazil jí ho do úst, zatáhl ji dozadu do kuchyně, kde ji znovu uhodil pažbou revolveru do hlavy. Dívka se však začala bránit. Vrah se rozhlédl kolem, spatřil nůž, kterým předtím Pablita krájela fazolové lusky a bez rozmyšlení jí ho vrazil do srdce. Pak spatřil dveře do pokojíku služebné a mrtvolu tam zatáhl. Dveře zavřel a zamkl. Vrátil se do předsíně, cestou ještě zvedl prázdnou nábojnici, která ležela na koberci, a klidně vešel do salonu, posadil se proti señoře Diazové a pokračoval v konverzaci.“

„Je docela dobře možné, že mu paní domu něco nalila,“ řekl inspektor Hurtado, „ale později jsme v bytě našli tolik použitých skleniček a několik nedopitých lahví, že je těžko říci, jestli ti dva spolu něco pili.“

„Krátko poté zazvonil u dveří bytu domovník, který přišel pro košík se smetím,“ řekl vyšetřující soudce a inspektor ho ještě přerušil.

„Nám se při vyšetřování zdálo divné, že domovník přijde tak pozdě večer do bytu pro smetí. On nám to ale vysvětlil. Dělal to vždycky o víkendu, protože v pondělí jezdili popeláři.“

„A teď došlo k neuvěřitelné scéně,“ pokračoval vyšetřující soudce, „jakou by si nevymyslel ani mistr Hitchcock. Seňora Diazová se podívala na hodinky, řekla si, že to asi bude domovník, omluvila se, šla do předsíně, kam zřejmě už předtím služka připravila košík se smetím, otevřela, podala ho domovníkovi, řekli si dobrý večer, dobrou noc, ona zase zamkla dveře a vrátila se do

salonu, kde celou dobu seděl vrah a strachy se potil. Měl k tomu důvod, těsně předtím než zazněl zvonek, si všiml, že má nohavici nad kolenem od krve a snažil se to místo co možná nenápadně zakrýt dlaní. Seňora Diazová si však skvrny všimla, anebo jí bylo podezřelé něco jiného, zděsila se – snad ve chvíli, kdy vrah vyměňoval gramofonovou desku a obrátil se zády – a vyběhla ze salonu do koupelny. Asi se tam chtěla zamknout a spatřila u vany manželovu mrtvolu. Začala ze všech sil křičet. Vyběhla na chodbu, skočila do ložnice, ale vrah už byl u ní. Když ji zavraždil jedinou kulkou do týla, klečela u postele.“

„Je to velmi chladnokrevný a otrlý zločinec,“ řekl inspektor Hurtado. „Nesnažil se uklidit mrtvoly, začal převracet byt. Byl přesvědčen o tom, že má dost času, všichni tři byli přece mrtví. Takže začal systematicky prohledávat zásuvky, skříně, z knihovny vyházel všechny svazky a v některých knihách snad i listoval. Zavražděnému klenotníkovi sebral peněženku i hodinky. Jeho ženu obral o šperky.“

„Nejcennější byl zlatý náramek s vzácnými mexickými zlatými mincemi, které samy měly značnou sběratelskou hodnotu. V zásuvce ukradl cestovní pasy obou manželů. Proslídil všechno, ani v kuchyňské pokladničce nenechal jedinou pesetu,“ dodal soudce.

„Ale to, co hledal, stejně nenašel,“ řekl inspektor Hurtado. „Zřejmě ho to však vůbec neznervóznilo. Uvědomil si, že je noc, dům je zavřený a rozhodl se, že bude nejrozumnější, když zůstane v bytě do rána. Šel tedy do koupelny, namočil tam jeden z ručníků a pak chodil po bytě a pečlivě omýval všechna místa, kde mohl zanechat otisky prstů. Nezapomněl ani na kliku u dveří, na nůž, který stále ještě trčel ubohé Pablité z prsou. Pak zjistil, že si umazal manžetu od krve, šel do ložnice, vybral si v prádelníku čistou košili dona Diaze a převlékl se. Podle dalších stop je zřejmé, že se usadil v salonku, nalil si koňak a vykouřil pár cigaret z balíčku, který zůstal na konferenčním stolku.“

„Potom však dostal nápad!“ řekl soudce.

„Myslel si dokonce, že je báječný,“ dodal inspektor.

„Přinesl sklenice, láhev, nalil a rozlil koňak i na koberec, rozházel kolem pár nedopalků, prostě upravil scénu, která měla zmást policisty. Měli uvěřit, že se v bytě Diazových odehrál bouřlivý mejdan. Odsunul nábytek, sroloval koberce, aby uprostřed salonu vznikl taneční parket, popatlal kdeco rtěnkou; prostě chtěl, aby to vypadalo, že se ti lidé postříleli v opilosti.“

„Já jsem ho považoval za velice chytrého zločince,“ řekl inspektor. „Ale tímhle pouťovým nesmyslem se ukázalo, že je to jen dobře oblečený a zvlášť pro ženské oči mimořádně pohledný chlap.“

„Snad si pak v bytě lehl a trochu se prospal. Asi tak kolem deváté v neděli ráno vyšel z bytu, pečlivě uzamkl dveře, sjel výtahem dolů a zmizel v ulicích,“ ukončil rekonstrukci soudce.

Vůbec se nesnažil utéct a schovat se. Šel do kavárny, v klidu se vydatně nasnídal. Dopoledne seděl v biografu a po obědě se posadil do jiné kavárny, kde se dal do řeči se servírkou. Ta později vypověděla, že platil tisícovkou. Neměla drobné, kavárna byla v takovém horku prázdná a tak musela jít přes ulici rozměnit. Do svého penzionu v Calle Auscosura se Jarabo Morris vrátil až večer, lehl si a spal až do rána. Domovnice ho viděla odcházet z domu po osmé. Nesl lehký a nepříliš objemný balík. Spěchal se zakrváceným oblekem do čistírny.

Vrah se do trezoru nedostal. Byly v něm uložené šperky milionové hodnoty. Jarabo Morris měl prý plán a při vyšetřování se k němu přiznal: chtěl zanechat rozmařilého života a usadit se v Palmě de Mallorca, kde chtěl provozovat psychiatrickou praxi. Nevadilo mu, že nemá kvalifikaci, lékařský diplom by si dozajista dovedl obstarat.

Místo toho se zodpovídal ze svých zločinů před soudním dvorem madridské Audiencia Provincial. Líčení zahájili 11. února 1959. Po deseti dnech přečetl soudce rozsudek: José Maria Manuel Jarabo Pérez Morris, registrovaný v kartotéce zločinců Interpolu ještě pod jiný-

mi jmény, se odsuzuje čtyřikrát k trestu smrti. Odvezli ho do cely smrti vězení Cárcel Provincial de Madrid, kde čekal tři měsíce na povolení obnovy procesu anebo na popravu. Odvolání zamítli, žádosti o milost nevyhověli. Neměli jediný důvod, proč by to udělali.

Madridská čtvrť Carabanchel dnes už není okrajovou jako kdysi, když stavěli obrovský komplex věznice Cárcel Provincial. Brzo ráno krásného májového dne roku 1959, kdy byla obloha doslova blankytná, vytáhli na stěžeň jedné z budov černý prapor. Několik mužů v černých oblecích beze slova prošlo chodbami starého vězení. Zastavili se před celou smrti. V 6 hodin 58 minut otevřel dozorce celu. Vrah José Maria Manuel Jarabo Pérez Morris byl již připraven. Z každé strany jeden dozorce, uprostřed odsouzený. Všichni vstoupili do popravčí místnosti. Mniši se modlili nahlas, dva kněží o něco tišeji.

„Mistře popravčí, konejte svou povinnost!“ řekl ředitel věznice.

Nasadili mu na krk garrottu, ve Španělsku už ve středověku používaný popravčí nástroj. Kat v uniformě vězeňského dozorce začal utahovat ocelovou smyčku.

V registraci Interpolu pak krátce poté založili složku nadepsanou José Maria Manuel Jarabo Pérez Morris do archivu jako vyřízenou.